

Georg Detharding

**Programma Quo Rector Academiae Rostochiensis Georg. Detharding ... Ad
Honorificas Solemnisque Exequias Quas Viro ... Domino Joanni Senstio, S. S.
Theologiae Doctori Famigeratissimo Et Ad Aedes D. Mariae Consecratas Nec Non
Coenobii S. Crucis Pastori Vigilantissimo Vidua, Liberique Relicti Moestissimi d.
26. August. M. D. CC. XXIII. Paratas Cupiunt Omnes Omnium Ordinum Cives
Academicos Sedulo Et Officiose Invitat Ac Convocat**

Rostochi[i]: Typis Joh. Jac. Adleri, [1723]

<http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn1807381676>

Druck Freier Zugang

66 Stücke

Wk1b Gen

2/2 -40

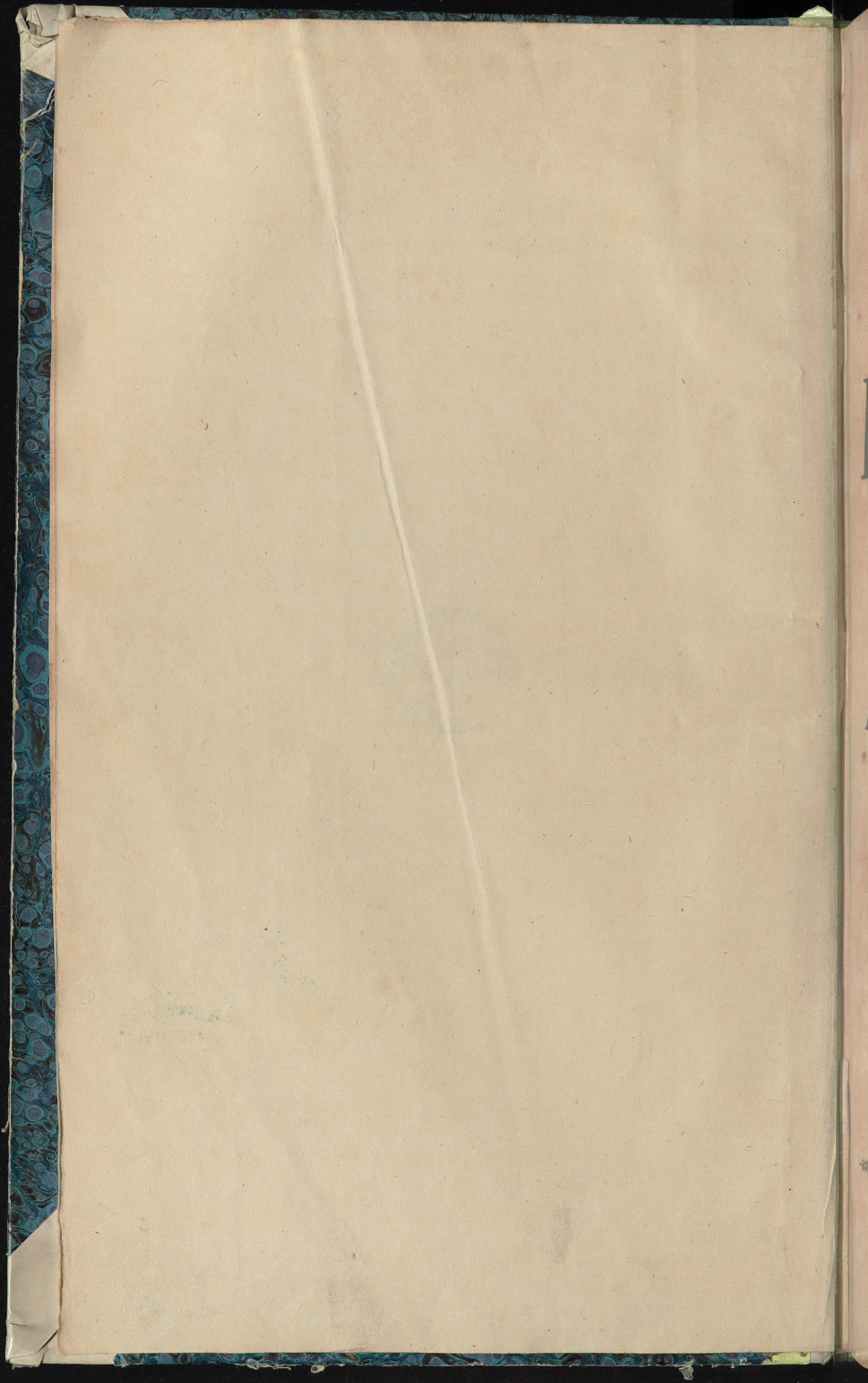
Inhaltsverzeichnis der Leichenprogramme
in alphabetischer Ordnung der gefeierten
Person mit Sterbejahr.

1. Arnd, Karl. 1721.
2. Bademüller, Johannes. 1723.
3. Baltzer, Jakob. 1706.
4. Becker, Heinrich. 1720.
5. Bergk, Catharina v., geb. v. Hecken. 1712.
6. Steinkopf, Margaretha, geb. Christian. 1719.
7. 8. Crohn [Krohn], Johann Adolph. 1750.
9. Darjes, Joachim. 1740.
10. Duve, Joh. Abraham. 1728.
11. Fabricius, Jakob. 1653.
12. Festing, Johannes. 1685.
13. Willebrand, Catharina Christine, geb. Fischer. 1742.
14. Eggerdes, Catharine Marg., geb. Gerdes. 1714.
15. Graumann, Christian Daniel. 1764.
16. Tielcke, Cath. Dorothea, geb. Giesen. 1719.
17. Glück, Friedrich Gottfried. 1707.
- 18-22. Grünenberg, Johann Peter. 1700.
23. Haberkorn, Joh. Balthasar. 1707.
24. 25. Hahn, Julius Ernst. 1751.
26. Henning, Anna Christina, verh. Redeker. 1718.
27. Hildebrand, Christian. 1712.
28. Knesebeck, Heinrich. 1719.
29. Lembke, Agneta, geb. Hinze. 1749.
30. Lesch, Daniel. 1707.
31. Lindemann, Eva, verh. Dugge. 1719.
32. Lindenberg, Kaspar. 1713.
33. Lüders, Marcus. 1738.
34. Mohr, Heinrich. 1729.
35. Schmidt, Helene Catharina, geb. Petersen. 1756.
36. Radow, Georg. 1699.
37. Müller, Christian. 1740.
38. Niehenck, Georg Vitus Heinrich. 1795.
39. Palthen, Samuel von. 1750.
40. Rhades, Georg Michael. 1758.

41. Rhon, Christoph Gottlieb. 1724.
42. Schelhamer, Henrica Maria, verh. Burchard. 1720.
43. Sandow, David. 1752.
44. (Saß), Charlotte Wilhelmine, geb. Thymne. 1787.
45. Schlaff, Agneta, geb. Lembke. 1748.
46. Vorast, Margareta Sophia, geb. Schleeff. 1758.
47. Schmidt, Jonas. 1745.
48.49. Starck, Samuel Christfried. 1769.
50. Gens Schuckmannia. 1706.
51-55. Schwartzkopff, Kaspar. 1691.
56. Senst, Johannes. 1723.
57. Sibeth, Nikolaus. 1721.
58. - , Catharina Elisabeth, geb. Siebrandt. 1719.
59. Sibrand, Catharina, verh. Radow. 1720.
60. Stever, Christian Michael. 1722.
61. Tielke, Joh. Joachim. 1724.
62. Vandewil, Alexandre de. 1684.
63. Stockmann, Anna Margareta, geb. Varenius. 1715.
64. Walther, Matthias Gustav. 1768.
65. Weidener, Johann Joachim. 1732.
66. Wolfrant, Dietrich. 1698.

Ko

(39)

PROGRAMMA

QUO

RECTOR

ACADEMIÆ ROSTOCHIENSIS

GEORG. DETHARDING,

MED. DOCT. ET PROFESS. PUBL. ORDIN. FACULTAT.
MEDIC. COLLEG. DUCAL. ET TOTIUS ACADEMIÆ
SENIORAD HONORIFICAS SOLEMNESQUE
EXEQUIAS

QUAS

VIRO

SUMME REVERENDO, AMPLISSIMO
ATQUE RELIGIOSISSIMO

DOMINO

JOANNI SENSTIO,

S.S. THEOLOGIÆ DOCTORI FAMIGERA-
TISSIMO ET AD ÆDES D. MARIÆ CONSECRATAS
NEC NON COENOBII S. CRUCIS PASTORI
VIGILANTISSIMO

VIDUA, LIBERIQUE RELICTI MOESTISSIMI

a 26. August. M. D. CC. XXIII.

PARATAS CUPIUNT

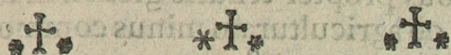
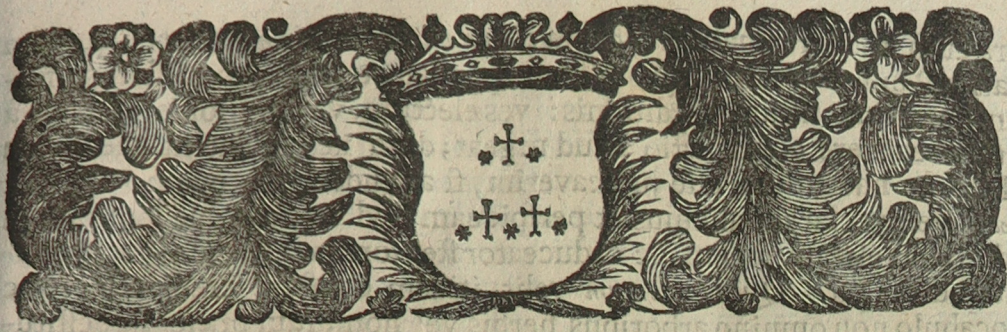
OMNES OMNIUM ORDINUM
CIVES ACADEMICOS

SEDULO ET OFFICIOSE INVITAT AC CONVOCAT.

Rostochl,

Typis JOH. JAC. ADLERI, SERENISS. PRINCIP. ET ACAD. Typogr.

PROGRAMMA
RECTOR
ACADEMIE ROSTOCKENSIS
GEORG. DETHARDING.
MED. DOCT. ET PROFESS. PUBL. ORDIN. FACULTAT.
MEDIC. COLLEG. DUCAL. ET TOTIUS ACADEMIE
SENIOR
AD HONORIFICAS SOLEMNESQUE
EXERCITIAS
QUIBUS
VIRI
SUMME REVERENDO, AMPLISSIMO
ATQUE RELIGIOSISSIMO
DOMINO
JOHANNI SEHNSTIO,
S. S. THEOLOGIE DOCTORI, FAMILIGERA-
TISIMO ET AD ADESS. D. MARIE CONSECRATAS
VIC. NON. CORONATI S. CRUCIS PASTORI
VIGILANTISSIMO
VINDUALIBERIQUE RELICTI MOESTISSIMI
d. d. Rostocki. M. D. CC. XXIII.
PARATAS CUMUNT
OMNES OMNIUM ORDINUM
CIVES ACADEMICOS
SEPULO ET OFFICIOSE INVITAT AC CONVOCAT.
Rostocki.
Typis Joh. Jac. Adami, Sereniss. Principis, et Acad. Typogr.

N *vocem clamantis in deserto!* **Funus**

volō Viri, dum viveret, Plurimum reverendi, Religiosissimi atq; Doctissimi D. JOANNIS SENSTII, S.S. Theologiae Doct. & Ecclesiast. ad D. Mariæ & Cœnobium S. Crucis vigilantissimi, cujus Offilegium scribere, munus quod gero Rectorale mihi eheu! injungit. Solent optimi consultores mortui vocari, quidni mortuos collocemus inter Doctores clamantes & acclamantes, ut curemus, quæ nostra referunt? Zenoni, ex numero Philosophorum gentilium haud ultimo, sciscitanti, quomodo vitam bene agere posset? ab Apollinis oraculo Responsum hoc datum, ac quidem Laërtius refert: mortuos consule, & ab iis, quid sit faciendum accipe; quidni mortis mortuorumque consilia Christianis arriderent, qui Psalmista Ps. 90. v. 12. præcinente, habent ut respondeant, doce nos Domine numerare dies nostros ut applicemus cor ad Sapientiam? Nec vero omnis Mortui vox æque canora, nec Deserta quævis ejus reddunt verba, ut intonent. Dandum hoc Antistitibus Verbi Divini, ac vivos hos DEUS voluit exclamare gutture, nec cohibere, tanquam buccinam extollere vocem suam, & indicare populo suo defectionem ipsorum, & domui Jacobi peccata ipsorum. Jes. 58. v. 1. ita pariter hos Demortuos habemus inter intonantes referendos, quando jubemur Hæbr. 13. v. 7. memores esse Ductorum nostrorum, qui locuti sunt nobis sermonem DEI, quorum imitemur fidem, contemplantur, quis fuerit exitus conversationis ipsorum.

Non est ut Vobis, Cives Optimi, in memoriam revocem, quibus in locis Scriptura Sacra hæc, de quibus loquor, verba afferat: qui nostis, tam in Veteri, quam in novo Testamento, ac libri ad illam spectantes solent distingvi, eadem reperiri, illic in sensu prophetico Es. 40. v. 3. hic in sensu completionis Matth. 3. v. 3. Marc. 1. v. 3. Luc. 3. v. 4. Joh. 1. v. 23. ita ut in majorem ac indubitam certitudinem æque Propheta loquatur in præsentem, quasi hanc vocem ipso, quo scriberet, momento audiret, ac reapse abhinc in Deserto resonaverit. Nec judicaverim de re præsentem esse, ut contra hos insurgam, qui textum

græcum reddere malunt: vocem *clamantem* loco *clamantis*, ceu quidem Sacra Pandectæ terram promissam appellant terram promissionis: filium perditum, filium perditionis: vas electum, vas electionis; quando à litera recedere constructio haud urgeat; dum nec ab intentione divina alienum habendum esse judicaverim, si attenderimus, quam *הרי* & *βοάω* velint claram alicujus & perspicuam, sed vel maxime sonoram & ad æthera elatam vocem, ac caduceator stentorea voce lætum pacis nuntium divulgat. Quid *Desertum* velit, itidem constare crediderim, hoc vocabulo non omnino arboribus herbis vel hominum præsentia destituta loca esse intelligenda, in quibus frustra se exercuerit vox, quam fuerit clamans, sed in sensu magis accommodato *מרבב* & *ἐρημὸν* dici de illis terræ locis, in quibus propter telluris gibbosam inæqualitatem, montes frequentiores, ac ob agriculturam minus commodam, minor domiciliorum numerus, hominumq; confluxus rarus, quales tractus una plures qui negaverit in Palæstina reperiundos fuisse, habet ut consulat *Adrianum Relandum* in *Topographia Terræ Sanctæ* seditulum valde Scriptorem. Quam etiam sint, qui sub clamante non *Joannem Baptistam* sed *DEUM* ipsum intelligendum esse defendere conantur, ac quidem *Dan. Severinus SCHULTETUS* in *Paraphrasi in Novum Testamentum* hunc verborum sensum esse vult: *Ego, (Joannes) sum vox clamantis DEI, i. e. sum Legatus DEI* *Θεοῦ πρεσβυτέρου* per quem ille populum suum sic alloquitur cum gravi acutoque sono: *in deserto adornate viam Domini*; tutum me magis esse persuasum, si ipsissimis verbis inhæsero, nec ab illis, cessante omni necessitate deflectendi, me abstrahi patiar. Præbuit sane vocula *vox*, hanc enim sibi applicat *Joannes*, nonnullis ansam, hunc comparandi cum *CHRISTO*, qui *Verbum* dicitur. Prouti vox verbum præcedit, *Joannes* sit præcursor Christi; ac vox verbum reddit auribus capiendum, *Joannes* Christum docuerit ac monstraverit; ac vox facile perit, verbo alta mente reposito, *Joannes* cessaverit prædicare, *Christo* perpetim docente ac prædicante. Quod si autem quæras, quare *DEUS* talem vocem clamitantem voluerit in deserto percrebescere? quidni *Joannes* docuerit & de adventu Regni cælorum in *Christo Domino* prædicaverit in *Templo Hierosolymitano* & *Synagogis Judaicis*? responderi fortean poterit, *Joannem* distinguendum fuisse à *Christo*, Sole justitiæ, qui pleno fulgore oriundus erat, & ut *Angelus Jehovæ* ad templum suum venire, ibi docere, illudque purgare debebat, confer. *Malach. 3. v. 2.* Distinguendum quoque illum fuisse à *Pharisæis*, qui fermento suæ *Matæologiae* totum *Templum* inquinaverant, *Joannes* ergo de cultu *Levitico*, quod ille jam finiendus esset, prædicans, contra illos, qui *Domum DEI* occupaverant, & speluncam *Latronum* reddiderant, ut extraordinarius *DEI* minister extraordinarium etiam locum eligere debuerit, ne doctrinæ *Pharisaicæ* quodammodo consors haberetur; prouti sunt *Theologorum* meditationes haud spernendæ. Linquo vero hæc & hujus commatis plura tam examinanda quam polienda illis, quos ingenium & officium ad enodandas sacras literas fert ac instruit, quando nobis supersunt ponderanda, quæ *vox clamantis in deserto*, ac dixi jam *Defunctum* ita compellari posse, nobis inculcat, ac ad quæ nos hortatur. *Desertum* si mundum appellaverim, nemo fortean est, qui contradixerit, aut ad immundos totus spectet necesse sit. Rariores esse in deserto homines obvios, ast longe frequentiores belluas rapa-

as rapaces, aves carnivoras ipso aspectu, magis adhuc voce horridas, notius est ac quod notissimum. Sed nec in mundo homines perinultos offenderis omine tales, si vel lucerna Diogenis omnia compita perlustraveris: adeo pelle humana indutarum bestiarum & luporum rapacium homines simulantium plena sunt omnia. Attendant, qui dubitaverint, ad criterium, quod bruta distinguit ab hominibus, *sanam rationem*, quam hæc exulat in plurimis, quos homines in mundo dicimus! Si iudicem vis sacras Pandectas, audi querelas Prophetæ Michæ 7. v. 1-7. Hei mihi, quum sim tanquam interceptis æstivis fructibus, tanquam interceptis racemis vindemiæ, nullus est botrus ad comedendum, præcoccem fructum desiderat anima mea. Perit benignus è terra hac & rectus in hominibus his nullus est: quotquot sunt, ad cedes insidiantur, quisque fratrem suum venatur plagis. Ut malefaciant ambæ manus strenue: Princeps poscit, & iudex pro retributione: & qui magnus est, eloquitur ærumnam desideratissimam sibi ipse, quam contorquent. Optimus istorum similis est spinæ, rectissimus præ spineto est: dies speculatorum tuorum, animadversio tua advenit, nunc erit perplexitas istorum. Ne creditote amico, ne confiditote Duci: ab ea quæ cubat in sinu tuo observa fores oris tui. Nam filius turpitudine afficit patrem, filia insurgit in matrem suam, nurus in socrum suam; inimici cujusque sunt domestici ipsius. Quibus adde votum Moisis Deut. 32. v. 28. 29. Gens perditæ consilii sunt, & nulla est in eis intelligentia. Utinam saperent, intelligerent ista, animum adverterent ad finem suum. Ut taceam, quam ipse DEUS Interprete Jerem. 4. v. 22. conqueratur Quoad stultus erit populus meus? quoad me non agnoscent? quoad filii stolidi erunt, neque intelligentes erunt? quoad sapientes erunt ad malefaciendum & benefaciendi ignorantes? O! quam Ave paradisiaca rarior in mundo, quam inter telluris alumnos non specie humana imponere imprudentioribus dixeris, sed plenum rationis & consilii se distingvere convenienterque naturæ divinæ vitam traducere persuasissimus sis! Non abludunt ab Oraculo divino proborum experimenta, quæ hos ab omni ævo docuerunt virtutis nomen odio esse, quin expediat in mundo non videri bonum, nequitiam & improbitatem majora obtinere præmia, quam virtutem, & quæ verba sunt Petronii:

- - - *virtus medio jacet obruta cæno*
Nequitie classes candida vela vebunt.

Quam jam mundus terra deserta! Quam homines, hoc titulo digni, in mundo rari! Quam econtra lustrum ferarum & monstrorum plenum! Hic soni tartarei resonant, quos cruorem sitiens trux Tygris edit: Veni nobiscum insidiamur sanguini, abscondamus nos contra innocentem impune: Absorbeamus eos velut sepulchrum vivos & integros ut descendentes in fossam: omnem substantiam spongiosam consequemur, implebimus domus nostras spoliis: Sortam tuam conjicies inter nos: marsupium idem esto nobis omnibus. Proverb. 1. v. 11. Illic turpis Ursus murmure torvum infremit: Insidiamur justo, quia incommodus est nobis & adversans operibus nostris: exprobrat nobis peccata in legem, & infamiam irrogat nobis peccatorum vitæ institutæ nostræ. Profiteatur se cognitionem habere DEI, & filium Domini se ipsum nominat: Factus est nobis ad redarguendum cogitationes nostras: Gravis est nobis etiam ad aspectum, quia dissimilis est aliorum vita illius, & alio spectantes semitæ ejus. Argentum reprobum æstimatur ab ipso, & abstinet à viis nostris tanquam ab immun-

B

dis re-

dis rebus; beatus prædicat fines justorum, & DEum patrem jactat. Videamus sintne sermones ejus veri, & experiamur, quæ sint eventura ei? nam si justus iste filius est DEI, suscipiet eum & liberabit eum à manu averfantium: Contumelia & tormento quæstionem habeamus de eo ut cognoscamus æquitatem illius, & probemus quam habet iste malorum tolerantiam. In mortem turpem condemnemus istum. Sapient. 2. Istic indultam genti humanæ quietem & castitatem Nycticorax nocturno tumultu interpellat, clamando: Agite ergo, fruamur præsentibus bonis, & possessione hac tanquam in juventute utamur studiose. Vino pretioso & unguentis impleamur, ac ne prætereat nos jucundus aër. Coronemur rosarum calyculis, antequam marcescant: Nemo nostrum expers sit nostræ lasciviæ: ubique relinquamus symbola lætitiæ: nam hæc est portio nostra & sors hujusmodi. Potentia opprimamus pauperem justum, nec parcamus viduæ, neque senis revereamur longævos canos. Sapient. 2. v. 6. cui affonat alter: Age! incumbamus ubertim amoribus ad matutinum usque, nos ipsos exbiletamus amatoris. Prov. 7. v. 18. Tantos jam strepitus nefandos, tantas inconditas vociferationes in deserto, quæ superare vox debeat, ut taceant aut corrigantur, clamans sit oportet. Jam vero talis est vox Mortis, quam ex terribilibus terribilissimum jamdudum dixerunt & timuerunt prophani. Quam non vel unica hujus, sed seria meditatio, confundit frivole intonantium vel peccantium chorum musicum, ut fileant, ac velint mortem quoque filere! quam non sub mortis nuntio in lachrymas, fletus, planctus, ejulatus mutantur dulces hucusque modi, ad deplorandam charæ vitæ amissionem, quasi in querelis levamentum foret! quam non Affectuum dissonantia, si mortis periculum est propius, ut nunc medicorum genua tangant, nunc velint omnia sua ut vivant parati impendere, nunc paucorum annorum accessionem votis mendicent quorum oratio consonavit modibus hujus Ævi! En Elegiam quam Hæctores tales jam intonant:

*Solvitur omne decus leto, niveosque per artus
It Stygius color & formæ populatur honores:
Ambrosiæ cecidere comæ, violataque cervix
Marmoreum in jugulum collo labente recumbit:
Haud secus Oceano rediens Cythereius ignis
Cum sese Veneri jactat splendore resecto:
Si subita invadat nubes, hebetatur, & atris
Decrescens tenebris, langventia lumina condit.*

Quod si vox isthæc clamantis in deserto parit fastidium mundi incolis, deliciis peccaminosis immersis, qui brutorum ad instar cernunt modo, quæ ante oculos versantur & sensus titillant; longe svavissima econtra est lassus Viatoribus, quibus itidem per desertum i. e. per orbem errandum, ut domum attingant. Facundi comitis instar his Mors pro vehiculo est. Quam jam malevolorum strepitus & boatus, grillorum ad instar sub æstate æque indefesso ac tædioso stridore aures prægravantium molesti sint, vel horridis rugitibus belluarum ad instar cor afficiant, ut ad verba Jeremiæ 20. v. 7-8. conquerantur: sum derisioni toto die, totus iste populus subsannat me. Nam ex quo pro-

quo proloquor, exclamo, violentiam & vastationem clamo, quia est verbum Jehovæ mihi probro & ludificationi totum diem: vel ad querelas Davidis ingemiscant: Circumdant me juvenci multi, robusti juvenci Baschanis cingunt me. Dilatant contra me os suum, tanquam Leo rapiens & rugiens: Larvas esse, vox illa clamans monet, quæ pueros terreant, & ob solam imperitiam incutiant metum; umbras fallentes, quas lumen Verbi divini, modo accesserit, facile pellat; non subsistendum in deserto sed properandum esse ad amænissimas valles, ad prata ridentia, ad domum lætitarum; non licere perlongum iter nautam absolvere, quin procellæ vel tempestates grandinibus & tonitribus cælo cadentes navim aggrediantur, sed & sub his idem iter accelerari, quo portus fiat propior. Cave, ut vacua dixeris hæc clamantis vocis nænia. Quanta gravitas ipsi insit, quæ facundia, quam flectat, & quo obsequio trahat animos ex exemplis optime constiterit. En verba Psalmistæ. Ps. 23. v. 4. Etiam quum ambulare per vallem lethalis umbræ, non timerem malum, quia tu mecum es, virga tua & pedum tuum ipsa consolantur me. Instruis coram me mensam è regione hostium meorum, delibutum reddis unguento caput meum, poculum meum exuberans.: nihil nisi bonum & benignitas prosequuntur me omnibus diebus vitæ meæ, & quietus ero in domo Jehovæ, quamdiu longa erunt tempora: Cum quibus coincidunt, quæ idem effatur Psalm. 91 v. 13. Super ferocem leonem & aspidem incedam, conculcabo juvenem leonem & draconem, & quo tertium excelsæ magnanimitatis & fiduciæ per vocem in deserto excitatæ documentum addam: Quam multi, inquit Psalm. 3, dicunt de Anima mea non est ulla salus isti in DEO plane; at tu Jehova clypeus es circa me, gloria mea, & extollens caput meum. Voce mea ad Jehovam clamanti, respondit mihi è monte sanctitatis suæ maximæ. Ego cubui & dormivi, expergeseci me, quia Jehova sustentat me. Non timebo à myriadibus populi, quas circum disposuerint mercatores contra me.

Abfit tamen, ut hoc unicum momentum, de quo hætenus sermo fuit, pensitandum præsens vox clamantis in deserto velit, quamvis sit satis ponderosum: habet illa quod porro magnis halitibus annunciet, & quo aures nostras laceffet, ut in nos revertamur, ac de nostra salute fimus valde solliciti. Legatum avocari ab aula, quam hætenus frequentare iussus est, non amicitiae, certe iræ signum est maximum, an vero DEum revocare interpretes suos reponemus inter minima? Qui hunc honoris & officii titulum Ministris Ecclesiarum vellet dubium facere, hunc ablegandum fore consulerem ad Pandectas sacras, in quibus constat, quanta authoritate mittantur iidem, & quam debeant esse de pace cum DEO ineunda & conservanda solliciti. En! ut brevis sim, verba mandantis summi imperatoris Matth. 23. v. 24. verba salvi conductus Psalm. 105. v. 15. verba Legatorum 2. ad Corinth. 5. v. 20. verba commissionis & expediundorum 1. Joh. 3. v. 11. Funus jam offerendum cum monstret exuvias Legati omnipotentis DEI, ipsum Legatum è vivis i. e. ex nostro consortio esse sublatum, nec ergo, ac fuit in munere suo & omnibus actionibus huc spectantibus, sive in svadendo pacem cum optimo rerum Moderatore sapiens, prudens, fidelis ac imperterritus, nostris rebus in nostram salutem consilio jam porro esse intelligimus: an vero dimiserimus citra quod sacrus quidam horror artus nostros pervadat, reddatque ad vocem cla-

mantis discessum attonitos? In *Deserto* nos adhuc dum versari, necdum carere nos posse Caduceatoribus istis sacris, ex bellis intestinis & pugnis cum concupiscentiis & tentationibus animam afficientibus colligere satis est. Quam jam dulce frui consortio fidi Achatidis, cujus utamur consiliis in rebus dubiis; quam jucundum ad latus ambulare prudentis Hodogetæ, quando viæ variæ; quam tutum tegi Clipeo quoties tela vibrant: tam frugiferum ac mille solatiis stipatum est *Legati* DEI ministerium, qui ad pietatem & bene consulenda movet Auditores, & pie vivendo suaviter ducit. Aurea sunt verba *Christophori Schraderi* in *Oratione* sua 1614. habita, quæ non possum quin hic inferam: Quod si ad reconditam illam, quæ sola ad cælum viam munit, sapientiam, ex ingeniosa juventute quisquam adspiret, præsto sunt divinatorum oraculorum religiosi interpretes, qui ipsius summi DEI naturam, voluntatem, opera, vel ex ipso, si superesset *Mosis* & *Prophetarum* autographo promere valeant & asserere: qui *Ecclesiæ* DEI ortus, incrementa, motus, agones, omnemque hujus sacræ reipublicæ antiquam faciem è priscis monumentis erutam in lucem proferre, & alterum hoc pro salutari doctrina telum in sanctæ fidei hostes perire norint vibrare. Præsto sunt, qui nodos, quos vel fatalis ignorantia, vel acuta malitia in scirpo quærit aut nectit, expedite solvere, & sensibus divinis omnibus perpetuam suam constantiam veritatemque queant vindicare. Præsto sunt denique, qui suadam illam Evangelicam, illam mentium dominam, morum & disciplinæ magistram, vitæ ducem, oratoriam ecclesiasticam præclare docti, eadem arte ornare alios, & cælestis doctrinæ discretissimos internuncios pro sacris rostris possint sistere. *Virgilius* multus est in *Idmonis* Legati animositate prædicanda, quem *Turnus* tanquam nuntium ad *Æneam* ablegaverat, de quo sic canit:

*Nuncius hæc Idmon Phrygio mea dicta Tyranno
Haud placitura refer &c.*

Sed fileat, quando Nuntii verbi divini tam prudentia, quam constantia animoque intrepido *Idmonem* multum superant. Possem si res juberet facili negotio evictum dare, quam *Æneas* de *Callido* suo *Ilioneo*; *Pyrrhus* de fortissimo suo *Cinea*: *Arsaces* *Parthorum* Rex de prudentissimo suo *Agrasio*: *Mithridates* de animoso suo *Clathro*: *Augustus* de suo *Proculo*: *Marcus Antonius* de *Turullio* suo: *Agésilas* de *Syllo* suo: *Trajanus* de suo *Longino*: *Cajus* de *Pontio* suo, quasi fidelibus, prudentibus, usu peritis, autoritate gravibus Legatis prædicent & glorientur: non inferiores esse, de quibus loquor, DEI Nuntios, quin si comparari cum his debeant, parva magnis sint componenda, adeo negotii quod gerunt gravitas, mandantis Majestas, adversariorum numerus, periculorum frequentia, & ut omnia brevibus complectar, dum manent imperterriti, quam sint ex confessione talius Nuntii spectaculum mundo, angelis & hominibus 1. *Corinth.* 4. differentiam maximam afferunt & servant. Legatum ergo tantæ potestatis à Regum Principe nostræ Urbis & Almæ nostræ datum, jam ab eodem revocatum esse denuo inculco rem esse altioris indaginis, nec sine attentione dolorosa illum dimittendū, quando sub ipso discessu vocem clamantis in deserto nobis relinquit. Quot habuit de suggestu conciones, tot resonant pia sua de-

sua desideria de amando DEum, qui nos primus dilexit: quot de
 Cathedra exposuit rerum sacrarum fundamenta, tot prostant consilia
 de profliganda cum barbarie hæresi; quot miscuit in sella confessio-
 nali de vera pœnitendi ratione discursus, tot vocis imagines ingemi-
 nant & reportant audita verba. Teneamus cordè, quæ auribus ac-
 cepimus; sequamur, quæ auscultavimus consilia tanta fidelitate no-
 bis commendata; in actum ducamus, quæ ora nostra silentio suo pro-
 miserunt nobis esse expediunda, nec unquam nobis *Legatus fidus, sa-
 piens, pius* deerit, qui locum secedentis occupet. Sed accedamus
 propius, quo conspectior emineat hujus *Defuncti* virtus rerumque
 optime gestarum sublimis elucescat series. Brevissimis vitæ *Ipsius*
 honorabiliter actæ curriculum, vestris oculis ac animis subjungam.
 Jubet pariter æquitas, talis tantique *Viri* vitam vivis coloribus tan-
 quam in imagine depictam in exemplum aliis, eandem vitam ingres-
 suris, ob oculos proponi: cum exempla efficacius moveant, quam
 præcepta, & experientiâ edoceamur, repræsentatis hominum omni
 virtutum genere illustrium ideis plures, revocatos ad frugem, ad pa-
 rem etiam adspirasse gloriam, Prævit jamdum B. JOANN. PETR.
 Grunenberg, *Professor olim Theologiæ in hac Alma famigeratissimus B.N. Colle-
 ga desideratissimus*, in Programme Disputationi Inaugurali more con-
 feto præmisso, quippe qui sedulus satis fuit in explicanda *Ipsius* pro-
 fapia ac recensendis laudabilissimis *Ejus* gestis. Sequar hanc manu-
 ductionem, & subnectam infimul quæ ab eotempore ad mortem fuerint
Defuncti facta & fata. Amorem vel propensionem in S. S. Theolo-
 giæ studium *Beato* instillasse videntur Parentes sive *Viri* qui ex meritis
 in fidem orthodoxam & Ecclesiam Christianam immortalem sibi
 apud posteros conciliarunt memoriam. Pater fuit *Vir admodum Reve-
 rendus, Amplissimus atque Doctissimus* CHRISTIANUS SENSTIUS,
Ecclesiæ, quæ *Warbenæ* colligitur *Pastor olim fidelissimus*; Avum ex Pa-
 tre exosculatus est ELIAM SENSTIUM, *Ecclesiæ Hinrichshagensis*
Pastorem religiosissimum; Proavus ex illo *Ipsi* contigit ANDREAS
 SENSTIUS, *Ecclesiæ Bredenfeldensis Pastor integerrimus*; Abavum lau-
 davit ANDREAM SENSTIUM, *postdamensem Verbi Divini Mini-
 strum vigilantissimum*, quem ad pedes Megalandri nostri *Lutheri* sedisse,
 & ex *Ipsius* ore purissimam Theologiæ Doctrinam hausisse relatum
 legimus. Materna stirps itidem sibi gratulatur de talibus Majoribus,
 qui in pietate, fide, religione, zelo orthodoxo ac eruditione nemini
 fuere secundi. Erat vero IPSI Mater, *Matrona nobilissima, ac omni*
Virtutum sexum fœmininum ornantium laude conspicua REGINA DAM-
 MIA, lectissima filia BARTHOLOMÆI DAMMII, *Werbenensis Ver-
 bi Divini Antistitis probatissimi*, quo mediante Proavum habuit *Defunctus*
noster PASCHASIUM DAMMIUM, Abavum BARTHOLOMÆUM
 DAMMIUM, *Viros* itidem de *Ecclesia Werbenensi* optime meritos: Ab
 his laudatissimis *Viris* ortum ducens lucem primo aspexit Anno post
 Christum Salvatorem natum millesimo, sexcentesimo, quinquagesi-
 mo, die vigesimo primo Mensis Septembris. Statim à Nativitate Pa-
 rentum pietas per salutiferum illud regenerationis lavacrum hunc
 natum renasci curavit, nomine JOANNIS *Ipsi* imposito, ceu teste
 C
 initi cum

initi cum DEO fœderis baptismalis. Collimabant porro horum vota, ut à tenera jamdum infantia ita duceretur, quo DEO acceptus, humano vero generi utilis ac gratus evaderet, & observata in hoc nato singulari animi alacritate, & ad capeſſenda ſtudia ingenua promptitudine, haud defuerunt tales *Ipsi* Hodogetas eligere, ſub quorum manuſductione in via omnis generis virtutum ac ſcientiarum interrupto ordine incedere poſſet. Hi ergo *Ejus* Præceptores: CRONIUS, Eccleſiæ poſtea *Neverinensis* Paſtor, GRANTZIUS, *Woldecenſi* deinde Eccleſiæ & *Diœceſi* Præpoſitus, OERTLINGIUS, ex *Cantore* Neo-Brandenburgensi Paſtor *Brunenſis*, LEHMANNUS, poſtea *Wismariæ* Scholæ Reſtor; KOHLREIFFIUS, olim *Neo-Brandenburgensis* Scholæ Reſtor, deinde *Strelizenſis* Eccleſiæ Paſtor atque Præpoſitus, denique Superintendens & Conſiliarius Conſiſtorialis. Nec vana ſpes fuit Parentum optimorum de ſuaviſſimo filio concepta, quippe quem ſub Ducibus hiſce eo uſque deductum intelligebant, ut eorum calculo aptiſſimus academicis acroaſibus cenſeretur. Juſſus itaque noſtram Muſarum ſedem adire, Anno 1673, in numerum civium Academicorum receptus eſt, & tam vocationi internæ, quam Parentis mandato morem gerens, animum prorsus ad ſacratiora ſtudia applicuit, ac hinc avida cum attentione audivit Viros ob orthodoxam pietatem & ſingularia in orbem literatum merita famigeratiſſimos, quorum memoriam fama vetat mori; puta HENRICUM MULLERUM, AUGUSTUM VARENIUM, MICHAELEM COBABUM, ANDREAM DANIELEM HABICHHORSTIUM, ſub cujus Præſidio Anno 1675. Diſputationem quandam Theologicam, quæ ad labores, ejus Academicos in Auguſtanam Confeſſionem ſpectat, & ſpeciati in Artic. 6. de bonis operibus, Reſpondens tam dextre & egregie defendit, ut eorum, qui Auditores fuerunt, applauſum communem ſibi comparaverit. Affluerunt & deſtinata induſtriæ hujus egregiæ præmia. Poſtquam enim, conſumpto in hac Alma triennio, diſceſſum pararet, viſurus alia quoque ſtudiorum emporia, & exteræ quasdam regiones, ac præprimis Wittebergam meditans, cum *Sereniſſimus gloriſſimæ recordationis Meklenburgicæ Princeps* **GUSTAVUS**

ADOLPHUS, à M. FRANCISCO CLINGIO, Superintendente t. r. Neo-Brandenburgensi maxime venerabili de eximiis Ipius recte de DEO ad populum ſandi donis, haud raro Eccleſiis de Cathedra probatis, certior factus, curam Animarum Eccleſiæ Furſtenbergensis concrederet. Cui demandato officio tanto cum zelo tantaque cum induſtria præfuit, ut, (verbis D. GRUNENBERGII, in prælaudato Programmæ utor) intra viginti tres & quod ſupereſt, annos omnis generis laudem Illi omnium ordinum viri optimi accumularent. Summo ibi in pretio fuerunt induſtriæ Illius conciones, elegantes catecheſes, ſtrenuæ miſerorum conſolationes, & pia conſilia cum deſiderantibus prudenter communicata. Frequenter iſdem temporibus commiſſa à Clementiſſimo Magiſtratu ſupremo, & ab Amantiſſimo Ipius Superintendente Domino D. PFULIO, Theologo vigilantiffimo, negocia Eccleſiaſtica, ſive viſitationes

riones Ecclesiarum essent instituendæ, sive Candidati Mini-
 sterii forent examinandi, Auditoribus offerendi, investien-
 di, suasque in Ecclesias introducendi, sive alia essent subeun-
 da munia, expedit, itaque expedit, ut in dexteritate Ejus non pa-
 rum ii fiduciæ collocarint, quorum intererat recte agi. Fama hinc
 de sollicita officii Ecclesiastici administratione, deque Ipsius haud
 vulgari eruditione Rostochii percrebuit, ex quo factum, ut ab
 Amplissimo hujus Urbis Senatu ad Archidiaconatum Marianum à
 quo B. JOACHIMUS LINDEMANNUS, S. S. Theol. Doct. & Philosoph.
 P. P. morte secesserat, benevole vocaretur, & facta totius Ecclesiæ
 optione ac SERENISSIMI PRINCIPIS confirmatione à R. Mini-
 sterio introduceretur. In hac Musarum sede, licet haud abs-
 que magno Auditorum pristinorum luctu redux, non tantum
 Ecclesiæ Marianæ Ipsi concreditæ, verum etiam Almæ nostræ & Orbi
 erudito studia sua sacrare contendit, & quo eo uberius sacra docendi
 Ipsi nasceretur facultas, summos in Theologia honores Doctorales per
 Decanum t. t. spectabilem sæpius laudatum JOH. PETR. GRUNEN-
 BERGIUM, Ipsi cum unanimi auditorum applausu conferri passus
 est, habita prius ex recepta consuetudine Disputatione Inaugurali, de
vitando privatae communionis Separatismo. Utramque spartam, tam
 Ecclesiasticam, quam Academicam peregre exornavit: Auditorium
 Ecclesiasticum svada sua, Auditorium vero Academicum non mi-
 nori eruditione satiavit, ac præterea scriptis solidissima cum judicii
 concinnatis talem se Virum præstitit, qualem Parentes un-
 quam sperare potuerunt, utpote Cujus fervor orthodoxus pro do-
 ctrina evangelica undique se exhibuit callidissimum.

Sunt vero Ejus scripta edita sequentia:

1. Disputatio Inauguralis de *Vitando Privatae Commu-
 nionis Separatismo.* Præsede PETR. GRUNEN-
 BERGIO, S. S. Th. D. & P. P. Ord. Consist. Duc. Assess. & Di-
 strict. Meklenb. Superintend. Anno 1704.
2. Disput. de *Essentiali primi hominis constitutione.*
 Resp. M. Joh. Christoph. Sensio, Fil. 1704.
3. *Schediasma Juris Naturæ.* Lips. & Rost. 1705.
4. *Stockblinder Wegweiser an Christiani De-
 mocriti Wegweiser zum verlohrenen Licht
 und Recht.* Hamburg. 1708.
5. *Syrrazis fidei paradoxæ cum paradoxa.* 1. Cor.
 XV 1. sqq. contra Joachim. Langium, Theol. nunc Hallensem.
 Rostoch. 1712. C 2 6. Disput.

6. Disput. de *Beatitudine Nunc & Tunc*, an specie differant? Respondente Joanne Gottfried Druchmanno, Rostoch.

7. *Tomismus* contra Leonard. Christoph. Sturmium. Rostoch. 1714.

8. *Abgenöthigte Antwort auff* Leonard. Christ. Sturm abgelaßenes Schreiben. Rostoch. & Lips. 1716.

9. *Geistliche Neben-Stunden vom Ausgang des Heil. Geistes vom Vater und Sohn.* Rostoch. & Parchim. 1718.

10. Disputat. de *Existentia DEI tam ex Lumine Naturæ quam Scripturæ cognita.* Respond. Georg. Henrico Sensio filio. Rostoch. 1723.

Hactenus publica magis negotia SENSTII nostri exposuit; ac quidem gravitate sua hoc desiderarunt. Ordo jubet, ut de privatis & quidem rebus ad rem familias spectantibus quædam subnectam. Cum Ecclesiæ Furstenbergensis Pastor constitutus esset, cœlibem porro vitam agere haud conveniens sibi esse duxit; sed de jungenda vitæ & thori Socia consilio cœpto, Anno 1676. amores ambiit *Virginis nobilissimæ ac amabilissimæ CATHARINÆ MULLERIANÆ*, Viri quondam admodum Reverendi JOANNIS MULLERI, in Ducali Mirovicensi Aula Presbyteri religiosissimi, lectissimæ filiæ; quod conjugium & pacatum & fœcundum fuit, ita ut ex benedictione Divina novem proles susceperint. Harum in vivis adhucdum supersunt, Vir Prænobilis, Admodum Reverendus ac Doctissimus M. JOANNES CHRISTIANUS SENSTIUS, Pastor Zarrentinensis vigilantissimus, ac Senior Circuli Wittenburgensis gravissimus, qui inito fœdere conjugali cum amantissima Filia Viri perquam reverendi ac religiosissimi HAHNII, Ecclesiastes Sverinensis famigeratissimi, tres filios ex illa exosculatus est. Prouti hic modo laudatus Vir in Ecclesia sibi concredita, nihil prius nihilque antiquius sollicitâ animarum cura habet, ita pariter Alma nostra Illum talem olim experta fuit Doctorem, qui in instillandis studiosæ juventuti sanioris Philosophiæ dogmatibus fidelissimum solertissimumque se exhibuit, de quibus alia tekmeria inter adhuc testatur elegans illa ac doctissima Dissertatio de *Cabbala Judæorum*, quæ sub ejus Præsidio publice Anno 1702. ventilata est. Altera ex hocce felicissimo conjugio enata proles CATHARINA REGINA, Viro valde reverendo ac religiosissimo D. SCHWARTZIO, Pastori Dobersenenensi fidelissimo nupsit, ac trium filiorum, quatuor vero fœmellarum mater facta est. Tertia Virgo Reverenda est ac Religiosa SOPHIA DOROTHEA, in S. Crucis Cœnobio Vestalium numero adscripta. Quartæ ANNÆ MARGARETHÆ, nomen gerit. Taceo reliquos, qui præmaturo obitu Patrem præcessere, ac cœlitum choris beatissimis jamdiu associati sunt. Licet vero conjugium tale exoptatissimum per

per multos adhuc annos imperturbato ordine continuari potuisset. Placuit tamen summo omnium rerum Moderatori, illud dissolvi, avocavit hinc Conjugem in florentissima adhuc ætatis periodo constitutam, ac in aliam vitam eandemque perennem transtulit. Vulnus hoc secessu B. cordi inflictum grave fuisse, judicare facile est, iis maxime, quibus haud ignotum, quanta animorum consensione, quantoque amore nunquam reconciliati Conjuges se invicem prosequantur. Mutato abhinc Presbyterio Furstenbergensi cum Rostochiensis, Anno 1701. ad secunda transiit vota, ac divinæ providentiæ nutu ac dispositione conjugalem thalamum ingressus est cum *Virgine nobilissima ac raris virtutum ornamentis fulgidissima* ANNA SOPHIA, *Viri Prænobilissimi ac Consultissimi* B. MATTHIÆ PETERSENII, J. U. *Licentiatii & Secretarii Cancellariæ integerrimi jucundissima filia*, ex quo svavi conjugio tres itidem proles exosculatus est, ANNAM SOPHIAM, GEORGIUM HENRICUM, HERMANNUM PETRUM, S. S. *Theologiæ*, & J. U. *Studiofos florentissimos, Paternorum studiorum æmulos dignissimos*. Sed & hoc conjugium divinæ dirigente manu, obitu mellitissimæ Conjugis Anno 1713. die 2. Febr. disruptum fuit, haud sine maximo luctu relictæ Vidui qui se adiutorio destitutum, natos vero Matris sollicita cura orbatos, apprime expertus est. Ast quod sua negotia quibus distrahebatur publica haud permitterent, educationi liberorum ad amussim invigilare, tertia vice Anno 1705. matrimonium iniit cum *Nobilissima ac omni laudum encomio dignissima virgine* SOPHIA MARIA PANECKENIA, *filia JOANNIS PANECKE, Mercatoris ac civis Stralsundensis felicissimi*, Vidua nunc summo mœrore immersa. Binis prolibus Illa Patrem beavit, quorum nomina MARIA ELISABETHA, JOANNES GOTTLOB, quique ob tenellam ætatem Parenti publicis ac seriis negotiis defatigato, admodum in deliciis ac solatio fuerunt.

Quis negaverit B. N. inter fideles esse reponendum, queis DEUS promisit prolem numerosam de progenie in progeniem? sed quis itidem dubitaverit, eandem fuisse à B. ardentissimis precibus DEO in secula commendatam? Ac fuit in Cathedra Ecclesiastica *Moses*, in Cathedra Academica *Paulus*, in sella confessionali *Nathan*, in thoro *Boas*, in ministerio *Jacobus*, in vita communi *Jonathan*, fuit in regenda domo sua *Jobus*, qui liberorum rationem quotidie coram DEO habuit, quo huic essent accepti, nec ex delictis juventutis pro reprobis statim habendi; Sibi ipsi vero SENSTIUS hic noster fuit *Joannes*, ut ex cognomine hoc omen à primis incunabulis intellexerit, dum pœnitentiam emendationi vitæ indies combinandam meditari siveverat, ac quidem acceptissima Ipsi erant hæc *Theandri LUTHERI* verba: Christus hat hienit ein solch Reich auf Erden gestiftet / das da heißen soll ein ewig Gnaden-Reich / und immerdar unter der Vergebung der Sünden bleiben / und so kräftig schweben über die / so da glauben / daß ob wohl Sünde noch im Fleisch und Blut steckt / und so tief eingewurzelt / daß sie in diesem Leben nicht gar kan ausgezogen werden / dennoch soll sie nicht schaden / sondern geschenkt / und nicht zugerechnet werden; doch so fern wir auch im Glauben bleiben / und täglich daran arbeiten die übrigen bösen Lüste zu dämpfen / bis so lange diesel-

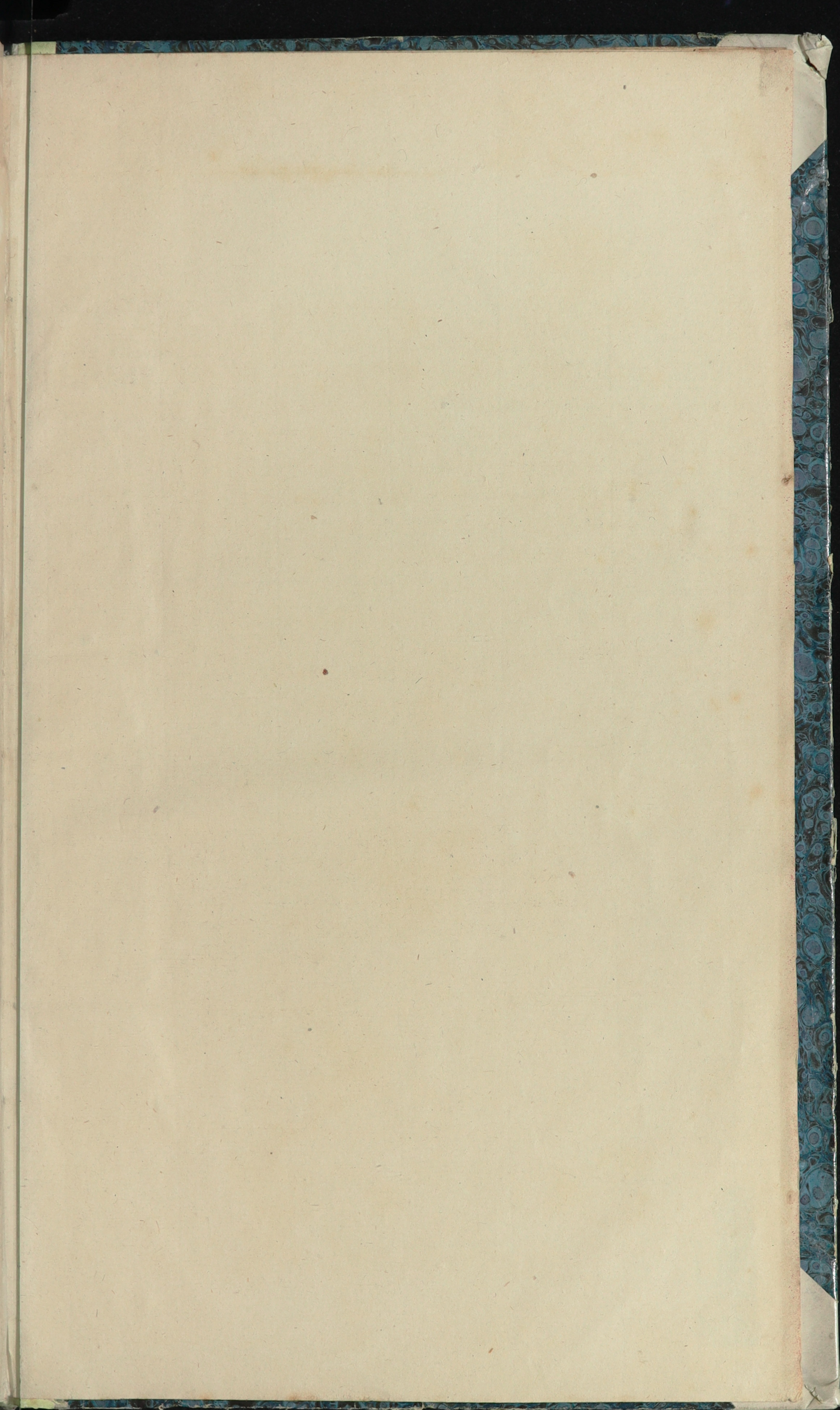
D

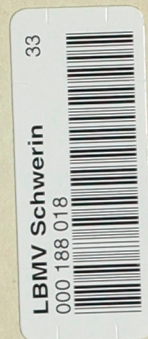
btge

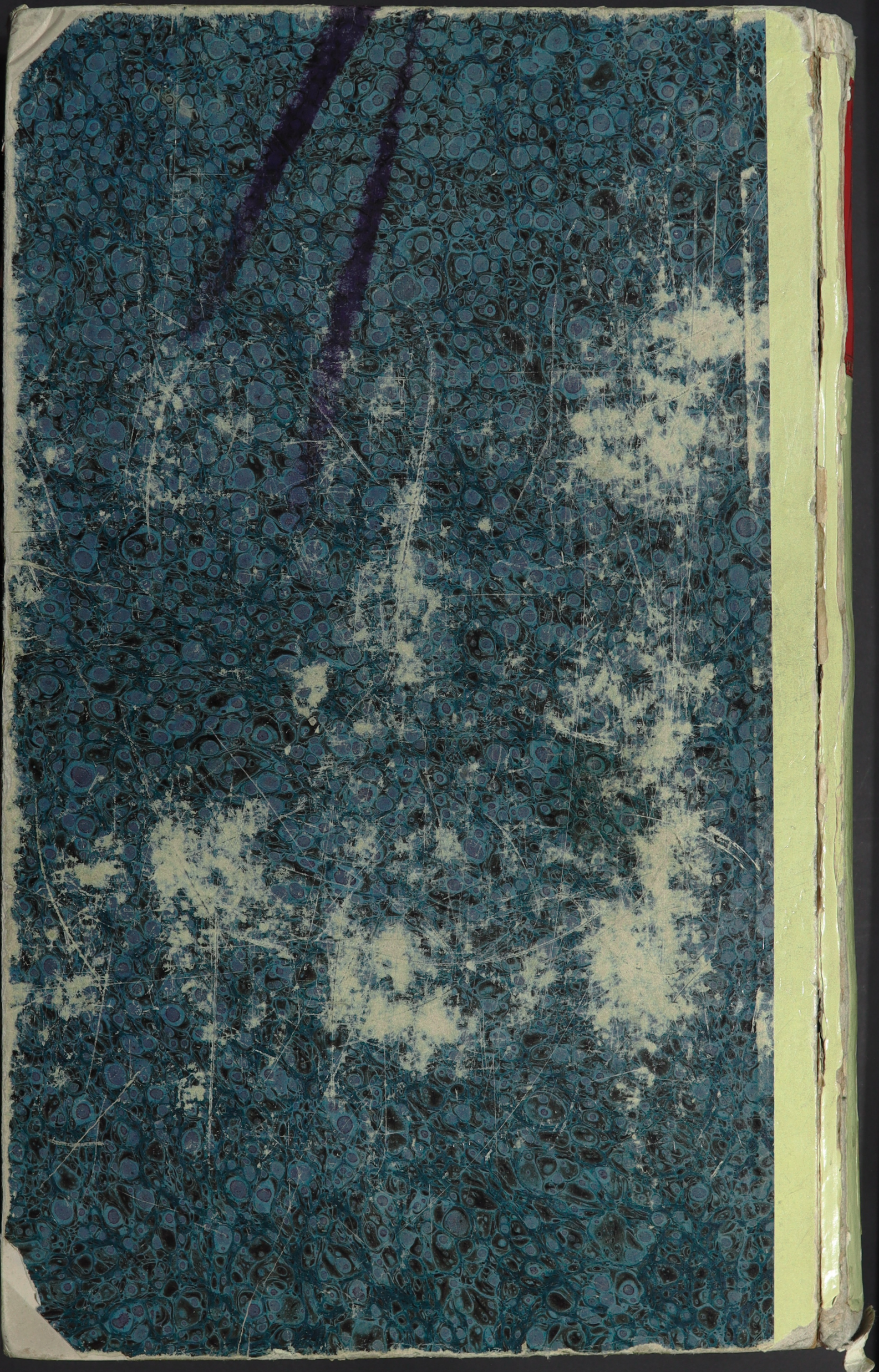
bige vollends durch den Tod gar getilget/und mit diesem alten Maden-
 Sack im Grab verfaule/ auf daß der Mensch ganz neu und rein aufer-
 stehe zum ewigen Leben. Quod media huc facientia, verbum puta &
 sacramenta quæsiuerit, quæsiita adamauerit, adamata exosculatus fu-
 erit, sponte ex his fluit, quæ attuli, ut multus hic esse, foret superflua
 scribere. Provoco ad Confessionarios, quos B. habuit testes hujus
 amoris integerrimos, & hos inter, cujus officio ultimis vitæ annis
 usus est, ad fidem WEIDENERI nostri, Collegæ æstumatissimi,
 quem nominasse sufficit ad gloriam hujus Almæ & urbis & Orbis de-
 licias extollendam, utpote qui haud longe à discessu in alteram vitam
 svavissimis modis B. refecit, ac oraculis divinis ad consummanda
 bella Domini, magna assiduitate nec minori facundia animare novit.
 Venit tandem hora, qua B. D. Militi & Legato fidei bona & propitia
 DEI voluntate, aut, si mavis, ex vocatione ad officia longe gravio-
 ra nobis valedicere licuit. Quod si vitam, quam per ultimos annos
 egit prolixam mortem appellaverim, non crediderim me aberrare,
 adeo tacitis gressibus discessus iste obtinuit. Quam *Ecclesiastes* Cap.
 XII. mortis senum adumbrat historiam, hanc legere potuerunt
 omnes qui faciem B. viderunt, quando facies collapsa, vultus luridus,
 membrorum lassitudo, remissio vocis, sensuum hebetudo, col-
 lapsus virium, incessus remissus probavere affatim, quam mors cum
 illo de commutanda hac vita cum æterna egerit, nec vero in re tam
 gravi, ac est æquo animo obire, præcipitari consilia voluerit. O!
 quam Evthanasia est res pretiosa, ast, quam pauci sunt, qui illam capi-
 unt! Non negaverim, fuisse contra vim mortis tam lentis & blandis
 passubus incedentis, ac si morbus foret, medicamentis pugnatum,
 num eludi posset: sed quam infida fuerint eadem, itidem exitus pro-
 bavit, ut magis antiqua veritas constiterit effato Siracidis: Wann der
 Arzt schon lange daran sticket / so gebets doch endlich also / heute Priester/
 morgen todt. Dies abitus fuit trigessimus Mensis Julii h.a. hora vero ad
 quartā properans pomeridiana, ut ita impleverit numerum annorum
 ultra Sexagesimū. Quod legerat Imperatoris esse stantem mori, sæpius
 repetere siveverat, Sacerdotis esse concionando occumbere, ut officia
 sua sacra, quam vires deficerent, noluerit nisi cum vita deponere,
 tam ipsi erant ex mandantis Majestate chara atque accepta. Sit Me-
 moria ejus in benedictione. Ad nos jam revertamur, & adhuc semel
 attendamus ad *Vocem clamantis in Deserto*: Oportet mortale hoc induere
 immortalitatem 1. *Corinth.* 15. Quam nauta portum, quam sponsa nu-
 ptias cogitat, non minus Christiani est, aut mutaverit hoc nomen, per
 singulas horas ruere velle in amplexus se præstolantis Amoris Pro-
 micondi, hinc precari, ut sit ad nutum avocantis terque quaterque
 paratus. Imprimis vero hodie hoc gratitudinis erga Defunctum, hu-
 manitatis erga Lugentes, socialitatis erga Civem exhibeamus speci-
 men, ut frequentes eamus exequias; Vos ergo omnes & singulos vo-
 lo hisce convocatos.

P.P. sub Sigillo Rectoratus die 26. August.
 Anno M. DCC. XXIII.

Conventus fiet in Æde Mariana hora 1. pomeridiana.

exclamo, violentiam & vastationem clamo, quia est verbum
 probro & ludificationi totum diem: vel ad querelas Davidis in-
 Circumdant me iuveni multi, robusti iuveni Baschamis cin-
 dilatant contra me os suum, tanquam Leo rapiens & rugiens:
 vox illa clamans monet, quæ pueros terreant, & ob so-
 iam incutiant metum; umbras fallentes, quas lumen
 i, modo accesserit, facile pellat; non subsistendum in de-
 operandum esse ad amænissimas valles, ad prata ridentia,
 ætitarum; non licere perlongum iter nautam absolve-
 cellæ vel tempestates grandinibus & tonitribus cælo ca-
 m aggrediantur, sed & sub his idem iter accelerari, quo
 ropior. Cave, ut vacua dixeris hæc clamantis vocis nænia.
 vitas ipsi inquit, quæ facundia, quam flectat, & quo obse-
 animos ex exemplis optime constiterit. En verba

f. 23. v. 4. Etiam quum ambulare per vallem lethalis umbræ,
 malum, quia tu mecum es, virga tua & pedum tuum ipsa conso-
 n me mensam è regione hostium meorum, delibutum
 m, poculum meum exuberans.: nihil nisi bonum &
 ne omnibus diebus vitæ meæ, & quietus ero in domo
 runt tempora: Cum quibus coincidunt, quæ
 13. Super ferocem leonem & aspidem incedam,
 n & draconem, & quo tertium excelsæ magna-
 vocem in deserto excitatæ documentum addam:
 n 3, dicunt de Anima mea non est ulla salus isti in
 a clypeus es circa me, gloria mea, & extollens ca-
 Jehovam clamanti, respondit mihi è monte sancti-
 rubui & dormivi, expergeseci me, quia Jehova su-
 i myriadibus populi, quas circum disposuerint meta-

ut hoc unicum momentum, de quo ha-
 tandum præsens vox clamantis in deserto velit,
 rosum: habet illa quod porro magnis halitibus
 es nostras laceffet, ut in nos revertamur, ac de
 lde solliciti. Legatum avocari ab aula, quam
 ussus est, non amicitiae, certe iræ signum est
 um revocare interpretes suos reponemus in-
 honoris & officii titulum Ministris Ecclesia-
 re, hunc ablegandum fore consulerem ad Pan-
 constat, quanta autoritate mittantur iidem,
 e pace cum DEO ineunda & conservanda sol-
 n, verba mandantis summi imperatoris Matth.
 conductus Psalm. 105. v. 15. verba Legatorum
 erba commissionis & expediundorum I. Joh. 3. v. 11.
 cum monstret exuvias Legati omnipotentis
 vivis i.e. ex nostro consortio esse sublatum,
 nere suo & omnibus actionibus huc spectanti-
 cem cum optimo rerum Moderatore sapiens,
 perterritus, nostris rebus in nostram salutem
 intelligimus: an vero dimiserimus citra quod
 artus nostros pervadat, reddatque ad vocem cla-

B 2

mantis

